

Nr.1 (1)
kovas

NAGLIS

Laikraštis gėjams ir visiems jų draugams

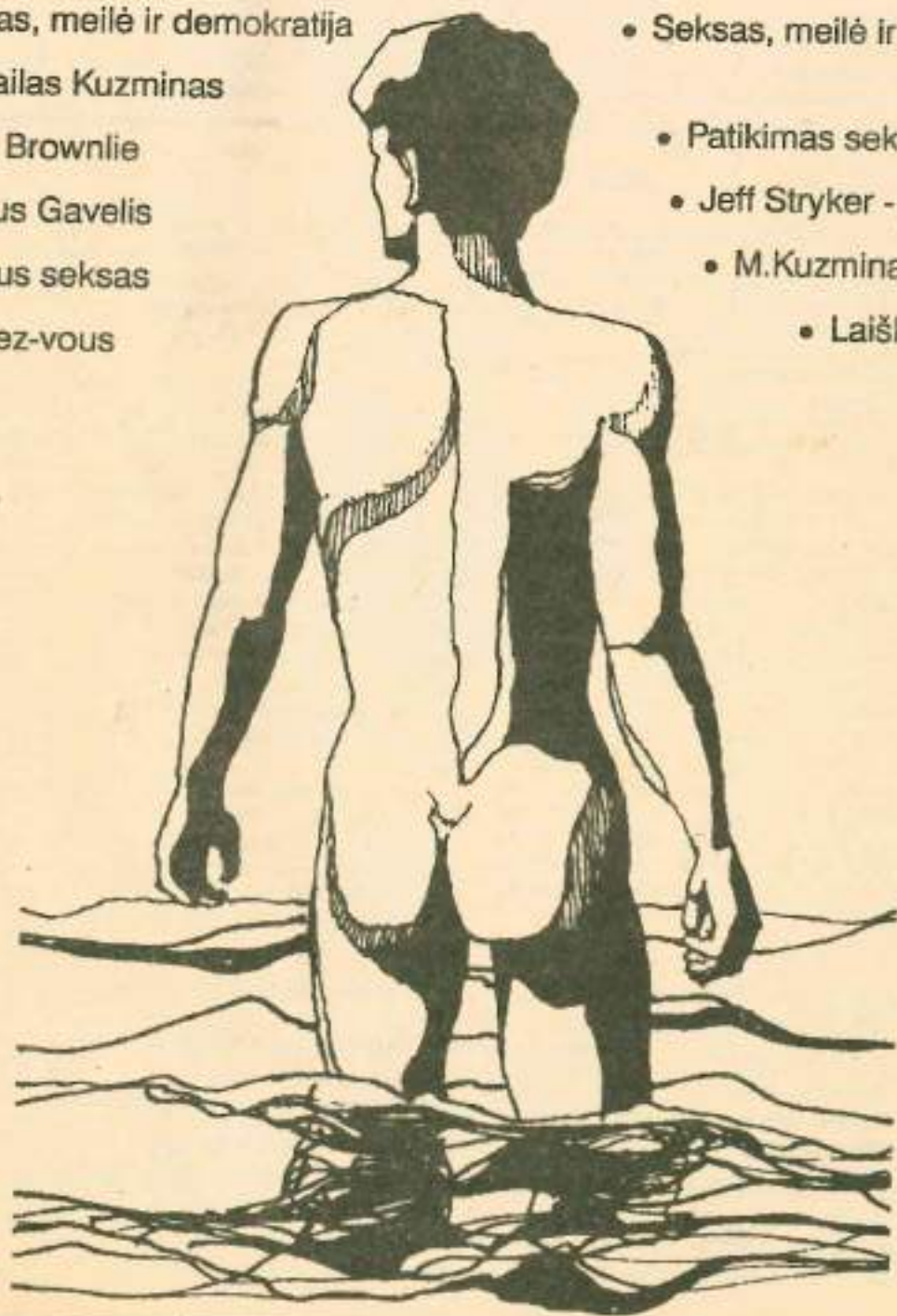
ŠITAME

NUMERYJE

KITAME

- Seksas, meilė ir demokratija
- Michailas Kuzminas
- Chris Brownlie
- Saulius Gavelis
- Saugus seksas
- Rendez-vous

- Seksas, meilė ir demokratija
(pabaiga)
- Patikimas seksas (pradžia)
- Jeff Stryker - gėjų stabas
- M.Kuzminas "Sparnai"
- Laiškų apžvalga

Taip ir norisi sušukti: „Pagaliau!“. Ilgai lauktas, seniai žadėtas pirmas Lietuvos gėjų laikraštis išvydo dienos šviesą. Žengtas tik pirmas žingsnis, tad koks bus mūsų „Naglis“ - dabar jau priklausys nuo mūsų pačių. Visų Jūsų laškai, straipsniai, vertimai lems ne tik laikraščio vėdą, bet ir jo periodiškumą. Aišku, pirmasis numeris toli gražu ne toks, kokį aš jį įsivaizduoju: gal kiek eklektiškas ir labiau primena daidžestą, per marga iliustracinė medžiaga ir pan. Tikiuosi, su Jūsų pagalba šiuos trūkumus pašalinti: siųskite savo piešinius, nuotraukas, literatūrinius opusus... Tik perspėju: pornografija mūsų nedomina. Rūpinkimės „Nagliu“, kaip artimiausiu savo draugu, ir tada jis taps mums nepakeičiamas. O redakcija stengsis patenkinti įvairiausių skonių ir rašys apie viską, kas jus domina, bet pirmiausiai mes privalome atspindėti mūsų gėjų gyvenimą. Tiek Lietuvoje, tiek tolimesniuose kraštuose. Nemažai dėmesio skirsime AIDS ir saugaus sekso klausimams, nes nekalbėti apie tai - nusikaltnas. Neuoskime savęs iliuzija, kad XX a. maras dar toli. Jis - čia pat.

Kiekviename mūsų neatsargiame žingsnyje. Siemet, tikėkimės, bus panaikinta diskriminuojanti mus BK 122 str. pirma dalis, tačiau nepulktėme į euforiją: homofobijos šmėkla mus persekios dar ilgai. Nekovokime su ja - tai beprasmiška. Priešpastatykite jai savo žmogiškąjį orumą ir savigarbą. Ir nebūkite vieni. Neužsisklęskime, ieškokime draugų ir patys būkime draugais. Vienykimės!

Redaktorius

Redakcija dėkoja V.Šlaitui, S.Charlamovui, dviems Algijams, Egidijui M ir AIDS centro kolegoms už pagalbą ruošiant numerį. Panaudota medžiaga iš „Tema“, „1/10“ ir „Du und Ich“.

„Ančių“ medžioklė

Paskutiniu metu gėjų spaudoje vakaruose gan dažnai pasirodo informacija apie gėjų padėtį Lietuvoje. Pats faktas būtų sveikintinas, jeigu informacija atspindėtų realią padėtį, tačiau taip nėra. Kitame „Naglio“ numeryje mes papasakosime plačiau apie „ančių“ autorių ir jo fantazijas, o šikart apsiribosime pasisakdami tik vieną „antį“. 1992 metų „Reporter“ 9-me numeryje mums žinomas anonimas teigia, kad „iki šiol Lietuvoje už homoseksualizmą įkaltinti mažiausiai 29 žmonės“. Paprašėme šį „faktą“ pakomentuoti AIDS centro juriskonsultę J.BERNOTAITĘ.

Lietuvos Respublikoje dar vis galioja iš sovietinio laikmečio paveldėtas Baudžiamojo Kodigo (BK) straipsnis, nustatantis baudžiamąją atsakomybę už vyro lytinį santykiavimą su vyru. Norėčiau atkreipti dėmesį į tai, kad minėtas BK straipsnis susideda iš dviejų dalių: I-vyro lytinis santykiavimas su vyru; II-ta pati veika, padaryta, pavartojant fizinį smurtą ar grasinimus, arba pasinaudojant nukentėjusiojo priklausoma padėtimi ar bejėgiškumu, taip pat padaryta nepilnamečio atžvilgiu.

Po Lietuvos Nepriklausomybės paskelbimo, nuo 1990m. iki 1992m. būtent pagal LR BK 122 str. 2d. nuteista 17 asmenų. Taigi, Lietuvoje, paskelbus nepriklausomybę, nė vienas asmuo nebuvo patrauktas baudžiamajon atsakomybėn už savanorišką vyro lytinį santykiavimą su vyru (pagal LR BK 122 str. 1d.), o tikslai už prievartinis veiksmus arba už veiklą, padarytą nepilnamečio atžvilgiu.

Vienam iš 17-os nuteistųjų nuosprendis buvo pakeistas. Šis pilietis 1990m. buvo nuteistas pagal LR BK 146 str.2d. (vagystė, padariusi nukentėjusiam žymią žalą, taip pat padaryta grupės iš anksto susitarusių asmenų arba pakartotinai) ir 146 str. 3d. (vagystė įsibraunant į butą).

1990m., tai yra dar prieš priimant šį nuosprendį, pilietis atliko veiksmus, dėl kurių buvo kaltinamas pagal LR BK 122 str. 2d. ir 1991m. pradžioje teismas pilietį pripažino kaltu. Tačiau ši byla buvo peržiūrėta kasacine tvarka LR Aukščiausiam Teismui ir nuosprendis buvo pakeistas-nusikalstama veikla buvo perkvalifikuota iš LR BK 122 str. 2d. į 122str. 1d., kadangi nebuvo nustatyti nusikalstamą veiklą kvalifikuojantys požymiai, nurodyti LR BK 122 str. 2d., išskyrus nukentėjusiojo nepilnamečystę, tačiau nuteistasis taip pat buvo nepilnamečis, o savanoriškai lytiškas santykiavimas, kai abu partneriai yra nepilnamečiai, kvalifikuojama pagal LR BK 122 str. 1d. Nuo 1992m. pradžios šis pilietis iš įkalinimo įstaigos paleistas.

Dabar ruošiamame BK projekte nebebus straipsnio, nustatančio baudžiamąją atsakomybę už savanorišką vyro lytinį santykiavimą su vyru. Už prievartinis seksualinius veiksmus baudžiamoji atsakomybė išliks ir naujame LR BK.

- Išsiskyrimas mažina silpną aistrą, bet didina stiprią, panašiai kaip vėjas: žvakę užpučia, bet laužo liepsną tik įaudrina.
- Žmogus niekada nebūna toks laimingas ar nelaimingas, kaip jam tai atrodo.
- Tikroji meilė panaši į vaiduoklę: visi apie ją kalba, bet mažai kas matė.
- Mes priešinamės savo aistrams ne todėl, kad mes stiprūs, bet todėl, kad jos silpnos.
- Meilūžiams tik todėl nenuobodu kartu, kadangi jie visą laiką kalba tik apie save.
- Mums lengviau pamilti tuos, kurie mūsų nekenčia, negu tuos, kurie myli stipriau, nei mes to norime.
- Kai žmonė jau nemyli vienas kito, jiems sunku surasti priežastį, kad išsiskirtų.
- Kartais lengviau iškęsti melą to, ką mylime, nei išgirsti iš jo visą tiesą.

Fransua de Larošfuko

SEKSAS, MEILĖ IR DEMOKRATIJA - GAMTOS LEIDIMU AR PAGAL BK STRAIPSNĮ?

Markas ZALKAS

Homoseksualiniai ryšiai mlesčionio manymu - tik gašumas ir pasileidimas, geriausiu atveju - liga. Apie meilę net kalbos nėra. Bet kas tada „meilė“? Savo prasme šis žodis žymi pakankamai sąlygišką ir neturinę sampratą, nes jungia tarpusavio ryšio neturintįs reiškinis. Iš tikro: vyro meilė moteriai ir atvirkščiai; moters meilė vaikams ir vaikų meilė tėvams; Tėvynės meilė; meilė gamtai - tai visiškai skirtingi jausmai. Žmonių meilė reiškiniai dviem pagrindinėmis formomis: meilė-aistra ir meilė-draugystė. Egzistuoja ir tarpiniai, perinamieji šių formų variantai. Iš šių pozicijų išnagrinėsim du klausimus: kas tai yra heteroseksuali meilė ir ar galima homoseksuali meilė.

Vyro ir moters meilė beveik visada buvo meilė-aistra. Tai reproduktivinio instinkto sąlygota biologinė meilė, nors seksualinio pasitenkinimo siekiantys meilūžiai dažnai šį instinktą pamiršta, tačiau libido juos sujungia vis dėlto apvaisinimui. Kitaip tiek vieni, tiek kiti galėtų pasitenkinti masturbacija. Civilizacijos tūkstantmečiai apvilko šią aistrą nudailintu, estetizuotu ir iliuzinių idealų rūbais. Savo esme tokia meilė vienija žmonių ir gyvūnų pasaulį, kuriame tai įvardijama „medžioklė“, „poravimas“, „draika“, „suleidimas“ ir t.t. Tokios meilės išdava - heteroseksuali santuoka. Žiūrint istoriškai, ši santuoka - turinių interesų padarinys; jai krikščionių religija prikerė monogaminę formą. Vyras savo prigimtim - poligamiškas. Kaip karvių bandai pakanka vieno jaučio - reprodutoriaus, vieno gaidžio - višties, taip ir vienas vyras gali apvaisinti dešimtis ir šimtus moterų. Todėl neištikimybė monogamiškose šeimose - labai dažna. Musulmonų ir krikščioniškose mormonų bendruomenėse įteisinta daugpatystė, o kai kuriose Azijos šalyse - daugvyrstė. Tai liudija, kad konkrečias šeimas ir santuokos formas lemia ne biologiniai, o socialiniai veiksniai. Heteroseksuali santuoka retai būna laiminga, nes aistra yra fiziologinis potraukis ir ilgainiui išnyksta. Lieka tik įpratimas, kai vyrą ir moterį sieja ne abipusiai jausmai, tik bendri vaikai, turiniai interesai, visuomeninė pa-

dėtis ir vadinamieji moraliniai išskaičiavimai. Santuoka - tai loterija, kurioje daugiau šansų pralaimėti, nei laimėti. Akivaizdu, jog žmogaus prigimties biseksualumas (hermafroditizmas) atspindėjo gražioje filosofinėje alegorijoje apie dvi kadais vientiso organizmo puseles, ieškančias viena kitos. Bet kokia menka tikimybė surasti savąją „puselę“ tarp milijardų asmenų. Meilė kupina atsitiktinumų: atsitiktinai dviese susitinka, atsitiktinai susipažįsta, atsitiktinai įsimyli. Vėliau ant lakaus atsitiktinumų smėlio stengiasi pastatyti savo laimės ir gerovės

Labai maionu, ponai, kad susidote bendrą kalbą!

tvirtovę. Tai - ne pats tvirtiausias pagrindas, todėl maždaug trečdalis santuokų baigiasi skyrybomis. Kitas trečdalis gyvena faktiškų skyrybų sąlygomis, kai sutuoktiniai tebesergsti santuokos regimybę, priverstinai gyvendami vienoje pastogėje, bet iš esmės jie nėra sutuoktiniai. Taigi beveik 70% šeimų negalima laikyti laimingomis. Hamburgo šeimoms ir santuokos tyrimų instituto duomenys rodo, kad santuoka trunka ne daugiau kaip ketveri metai, jeigu žmona dirba gamyboje, o vyras - namuose. Dėl moterų emancipacijos devyniais atvejais iš dešimties santuoka baigiasi skyrybomis.

O kiek seksualiniai santykiai (meilė) tarp vyro ir moters istorinėje retrospektyvoje? Raudona gija

per visą visuomeninių ir šeimos santykių istoriją driekiasi priklausoma ir beteisška moters padėtis šeimoje ir visuomenėje. Ar gali tai padėti tikrai meilei ir jausmų pastovumui? Pirmąkart bendruomenėje vyras jėga paimdavo moterį. Biblijos sakmė apie Ievą, sutvertą iš Adomo šonkaulio, akivaizdžiai įtvirtina moters antraeiliskumą. Senovės Graikijoje heteros visuomenės hierarchijoje užėmė daug aukštesnę padėtį, nei teisėtos žmonos. Viduramžiais - ypač Rytuose - moterį (žmoną) paprasčiausiai pirkdavo. Ar galėjo tokia santuoka būti sėkminga? Manau būtų beprasmiška ginčytis dėl prielaidų sėkmingai santuokai ir dabartinėje mūsų būtyje.

Pagrindinė heteroseksualios santuokos griaujamoji jėga - tai fiziologinis, psichinis ir emocinis vyro bei moters neatitikimas ir net antagonizmas. Visiškas supratimas tarp jų yra neįmanomas. Tačiau jis įmanomas tarp vyro ir vyro, moters ir moters. Kiekvienoje „normalioje“ šeimoje vyksta daugiau ar mažiau atvira kova dėl pirmavimo. Ji būdinga santuokiniam ryšiams visame šiuolaikiniame pasaulyje. Peršasi išvada, kad heteroseksuali meilė, kurios varomoji jėga yra biologinis instinktas, daugiausia grindžiama fiziologiniu, o ne dvasiniu bendrumu. Nereti atvejai, kai šis visiškas ignoruojamas ir daugelyje šeimų dvasinio bendrumo stygius neįvardijamas ir net nepastebimas. Heteroseksuali santuoka retai suteikia abipusį seksualinį pasitenkinimą: beprecedentis daugumos piliečių nemokškumas seksualinio švietimo klausimais yra tiesiog stubinant, o miesčioniškas „susiporavimas“ greičiau panašus į lažą. Tokioje realybėje egzistuoja heteroseksualios santuokos. Aišku, būna išimčių, bet jos, kaip žinoma, tik patvirtina taisyklę.

Šiuolaikinis jaunimas pamažu gauna galimybę pažinti žmogiškąsias vertybes, šalia kitų - ir seksualines. Neapsieinama ir be perlenkimų. Svarbu pasinaudoti civilizotesnių šalių patirtimi ir sumažinti iki minimumo su AIDS grėsme susijusius faktorius. Miesčioniška nuomonė, talkinant oficialiai mediciniai, priskyrė

homoseksualus pagrindinei infekcijos platintojų grupei. Remiantis pasaulinės statistikos duomenimis 75% infekuotųjų vis dėlto apsikrėtė heteroseksuali būdu. Nereikia pamiršti, jog rizikingų, atsitiktinių santykių procentas tarp „normalių“ yra daug didesnis nei homoseksualų populiacijoje. Civilizuota visuomenė ir išmintinga valdžia, bešališkai vertindama, turėtų suprasti, kad jų pačių labai derėtų juridiskai legalizuoti ir moraliskai reabilituoti seksualines mažumas. Medicinos požiūriu daug sveikiau, o visuomeniniu požiūriu daug doriau, kai žmonės, kuriuos sieja bendri prigimties polinkiai ir interesai, galėtų atvirai susitikinėti savo centruose, klubuose, kavinėse ir nėra verčiami trauktis abejotiniuose pakampėse ar net tualetuose. Įvairiose šalyse egzistuojančios gėjų ir Safo pasekėjų organizacijos atlieka didžiulį kultūrinį bei šviečiamąjį darbą: propaguoja saugų seksą, padeda atsikratyti moralinių ir psichinių problemų, kylančių seksualiniu pagrindu, o svarbiausia - padeda išsaugoti seksualinių mažumų žmogiškąjį orumą ne tik jų pačių, bet ir plačiosios visuomenės sąmonėje, ir ši pamažu pereina nuo agresyvumo prie pakantumo. Čia labai esmingas ir perspektyvus pasitikėjimo grupių darbas, į kurį įsitraukia ir blaiviai mąstantys „žydrujų“ bei „rožinių“ tėvai. Mokslinis ir švietiškasis darbas homoseksualizmo plotmėje yra ypač aktualus mūsų pusiau civilizuotumo visuomenėje. Vakarų šalyse ne tik kad atsisakė įstatymų, diskriminuojančių seksualines mažumas, bet eina net homoseksualios santuokos legalizavimo keliu. Homoseksualizmo legalizavimas, beje, padeda įtvirtinti ilgalaičius ir tvirtus santykius tarp seksualinių partnerių. O pastovi partnerystė - tvirtiausias saugaus sekso garantas.

Homoseksualiuose santykiuose realizuojama antroji žmogiškosios meilės apraiška - meilė-draugystė, kuri įmanoma tik tarp tos pačios lyties atstovų. Tokia meilė gimsta iš abipusių simpatijų, dvasinio artumo ir dvasinės sanklodos bendrumo, intelekto ir pasaulėžiūros, gyvenimiškų siekių sutapimo. Tokios meilės pamatas-draugystė, kuri neįmanoma be abipusės pagarbos. Aišku, iš pradžių pagrindinis suartėjimo stimulus būna lytinis potraukis, tačiau jeigu meilė-aistra neperauga į meilę-draugystę, suartėjimas lieka neperspektyvus. Seksualinis aspek-

tas šiuo atveju reiškia maksimalaus artumo troškimą, norą atsiduoti mylimam žmogui dvasia ir kūnu. Homoseksualių meilužių jausmai ir išgyvenimai niekuo nesiskiria nuo „normalių“ meilužių dvasinės būsenos. Jiems būdingas ir įsimylėjimas, ir dievinimas, ir meilės be atsako kančios, ir nusivylimas. Aišku, mes piešiame idealios meilės vaizdą, o ne seksualinių žaidimų paveikslėlį. Abstrakčios elgesio logikos požiūriu homoseksualiems ryšiams būdingos palankesnės ilgalaikių santuokų prielaidos, nes jos apvalytos nuo utilitarinių ir merkantilių gyvenimiškų interesų (vyrų prostitucija čia telieka už mūsų dėmesio ribų). Homoseksualius ryšius inspiroja ne pasąmonės lytinis instinktas, o sąmoningas psichoemocinis pasirinkimas, vidinis poreikis. Homoseksualiniai santykiai yra harmoningesni, lengviau pašalina kasdienius stresus. Neveltui į homoseksualizmą linksta įtempto kūrybinio ir intelektualinio darbo atstovai, išelkvojančios gausybę nervinės ir emocinės energijos. Nenagrinėsime nusikaltėlių pasaulyje egzistuojančių panašių santykių, nes juos gimdo ne vidinis poreikis, o aplinkybės.

Tačiau homoseksualų išsiskyrimų procentas didesnis nei heteroseksualų, nes pirmieji priklauso nuo sąlyginumų. Meilėje apskritai nėra santykių lygybės: kuris nors visada myli stipriau, prisirišęs labiau, o kitas - mažiau, ir pirmuoju smuku visada griežia vienas. „Vyro“ ir „žmonos“ vaidmenų paskirstymas yra sąlygiškas. Moteriškų lytinių hormonų vyro organizme ir vyriškų - moters organizme aktyvumo laipsnis visada individualus ir lytinio brendimo metu lemia formavimąsi vyriškosios ar moteriškosios individo nuostatos, kuri realizuojama homoseksualioje santuokoje. Galimas ir lygiaveiksmis variantas, kaip partneriai keičiasi seksualiniais vaidmenimis. Didelė homoseksualių ryšių laisvė veda į nestabilumą. Ilgalaikės homoseksualų santuokos, deja, retenybė. Šalia objektyvių priežasčių - gyvenimo ir buities sąlygų, charakterio ir seksualinio elgesio ypatumų minėtini ir psichofiziologiniai aspektai; nederėtų piktnaudžiauti analiniu seksu, dažni analiniai santykiai gali sugdyti abiejų partnerių pripratimą prie analinio lytinio akto, suteikiančio didesnę išgyvenamo orgazmo laipsnį. Pamažu abu partneriai ima teikti pranašumą pasyviai vaidmeniui, kol galų gale kyja abi-

pusis nepasitenkinimas ir skilimas. Kaip ir heteroseksualioje santuokoje, taip ir homoseksualioje vertėtų laikinai išsiskirti, pailsėti vienam nuo kito. Jeigu jausmai tikri, tai išsiskyrimas juos tik sustiprins. Ilgalaikis ryšis prieštaringas: jis vargina, bet tai, kas įprasta, vis gi traukia. Dažni atsitiktiniai ryšiai vargina ir griaua fizinę bei psichinę sveikatą. O kur dar AIDS pavojus?

Ar gali būti tvirta ir ilgaamžė homoseksuali santuoka? Ar verta stengtis, kad ji tokia būtų? Kad homoseksuali pora galėtų atsakyti į šiuos klausimus, būtina gerai žinoti draugystės prigimtį. Draugystė neturi sodrumo ir laiko energetinių limitų, kokius turi aistra. Aistros neįmanoma dirbtinai kurstyti, o draugystę galima puoselėti ir nuolat turtinti naujomis emocinėmis ir intelektualinėmis vertybėmis. Net nykstant seksualiniam patrauklumui, lieka daug bendrų prierašumo momentų. Kad ir koks būtų homoseksualių santykių pobūdis, jie teikia gyvenimui emocinės ir psichinės energijos ne mažiau, nei „normalių“ žmonių seksualiniai kontaktai.

Tai gi, homoseksualai - tokie, kaip ir visi. Ir ne tokie. Ir tai nuostabu! Masinis, įprastas seksas telieka „normaliems“, nes juk kažkas privalo vykdyti Biblijos priesakus. Jeigu demokratinėje visuomenėje didžiausia vertybė yra Žmogus kaip Asmenybė, tai nei valstybė, nei visuomenė, nei atskiri piliečiai neturi teisės kliudyti kitaip mąstantiems eiti savo keliu.

(bus daugiau)

MODŽANIKA

KETVIRTOSIOS GĖJŲ ŽAIDYNĖS [VYKS NIUJORKE]

Dar 1980 metais Tomas Vandelas pasiūlė organizuoti panašias žaidynes. Pirmosios žaidynės įvyko 1982-aisiais metais San Franciske; jose dalyvavo 1 300 sportininkų. Antrosiose, įvykusiose ten pat, dalyvavo jau 3 500 „žydrujų“, o trečiosiose - Vankuveryje 1990 metais - daugiau nei 7 500 dalyvių. Kultūrinėje programoje dalyvavo 1 200 žmonių, o žiūrovų buvo per 20 000.

Laukiama, kad ketvirtosiose žaidynėse, kurios įvyks 1994 metų birželyje, dėl prizų kovos 10 000 sportininkų, o pramoginėje dalyje dalyvaus 5 000 žmonių iš 35 šalių. Tais pačiais metais bus paminėta ir homoseksualistų judėjimo dėl savo teisių 25 metų sukaktis. Žaidynių dalyviu gali tapti kiekvienas, nesvarbu rasė, amžius ir seksualinė orientacija. Žaidynių tikslas - suteikti galimybę atvirai ir nesigėdijant savo gyvenimo būdo susitikti visiems gėjams ir lesbijietėms. O jų devizas - „Žaidynės padės pakeisti pasaulį“.

Jeigu galima ką nors pavadinti devintojo dešimtmečio gėjų stubu, tai toks veidas, toks kūnas ir toks vyras yra Džefas Strakeris (Jeff Stryker). Kaipgi septyniolikmetis berniukas iš Amerikos Vakarų tapo garsiausia lig šiol ir geriausiai apmokama pornožvaigžde, apie tai skaitykite kitame "Naglio" numeryje.

Paryžiuje neseniai nuo AIDS mirė rusų šokėjas ir choreografas Rudolfas Nurijevas. Pasaulis neteko labai talentingo menininko. Nurijevas suvaidino didelį vaidmenį naujųjų laikų klasikiniame balete. Pasaulyje nebuvo tokios scenos, kurios jis nepavergė šokiu savo karjeros metais. Gyvenime jis niekuomet neslėpė savo homoseksualumo. Tačiau šis jo gyvenimo aspektas visiškai nepaminėtas nė vienoje retrospektyvoje, kurių buvo nemažai paskelbta po jo mirties.

VIETOJ PS.

Niekad neafišiuodamas savo homoseksualumo, Fredis Merkuris buvo atvirai „žydras“ scenoje. Jo kostiumai ir eigastis, videoklipai ir jo muzika tiek „žydri“, kad man iki šiol lieka mįslė, kodėl jį taip dievino heteroseksualai. Man atrodė, kad kiekvieną, kuris žavisi grupe „Queen“, be abejonų galima priskirti gėjams. Pavojingas paklydimas... Dabar, išryškėjus Fredžio Merkurio seksualinei orientacijai, buvę jo gerbėjai, bijau, greičiau nusigręš nuo jo, nei suabejos savo homofobija.

Apverkdamo Merkurį, nepamirškime, kad visi mūsų „kraujo broliai“ pasiekė šlovę ir pripažinimą ne savo homoseksualumu, o nekreipdami dėmesio į tai. Guosdami save, kad tarp didžiųjų žmonių buvo nemaža homoseksualistų, ir didžiudamiesi tuo, sutikime, kad šis faktas negali pakeisti visuomenės požiūrio į mus. Genijų seksualinės orientacijos visuomenė arba „nepastebi“, arba paskelbia nesmūne. Savo teisių pripažinimą mes pasieksime tuomet, kai išmoksime gerbti save - ne įžymius, ne genijus, kada suprasim, kad ne svetima šlovė pateisina mūsų seksualinį elgesį, o paprasčiausias vardas žmogaus, kuriam duota teisė laisvei ir laimei lygiai su kitais.

G. Sevinas

SAUGUS SEKSAS

arba viskas, ką Tu norėtum žinoti apie patikimesnius seksualinius santykius tarp vyrų

Klaidžiojanti po pasaulį AIDS grėsmė tampa realybe. Kadangi nežinia, kada ji paselbės į Tavo duris, tau belieka įsidėmėti viena: ji aplenks Tavo namus, jeigu saugus seksas taps Tavo kasdienybe. Tik saugus seksas padės Tau išvengti galimybės apsikrėsti. Būk išradingas ir pajvairink intymius santykius papildomu erotiškumu: juk saugus seksas - tai ne tik "sargio" panaudojimas (nors tai - kol kas pati tvirtiausia garantija), tai ir:

- * glamonės, bučiniai, maudymasis duše dviese ar daugiau,
- * tarpusavio masažas,
- * partnerio įvairių kūno dalių malonus dirginimas liežuviu (išskyrus išeinamąją angą ir varpos gavutę) padės Tau atskleisti begales naujų erogeninių zonų, apie kurių egzistavimą Tu net nežinojai,
- * krūtinės spenelių dirginimas liežuvio arba pirštais taip pat ne mažiau malonus,
- * jeigu partneriui įkiši į išeinamąją angą pirštą, apmautą "sargiu", jis tikrai nesupyks,
- * nesumenkins malonumo ir varpos, apvilktos "sargiu" čiulpimas,
- * abipusė masturbacija dviese ar grupėje, nenaudojant sutepimui seilių ar spermos,
- * erotinių knygų skaitymas, pornofilmų žiūrėjimas, telefoninis seksas masturbuojantis irgi dar nickam nepakenkė,
- * išradingesni neturėtų pamiršti ir fistfakingo (lytinis

aktas į išeinamąją angą kumsčiu), tik atsargos dėlei nepamiršk vienkartinės latekso pirštinės,

- * ne mažiau jaudina varpos vedžiojimas partnerio krūtine, aplink veidą arba tarp sėdmenų.

NEPATARTINA

- * laišyti, o juo labiau nuryti spermą ir sekretą, išsiskiriantį iš varpos galvutės itin susijaudinus,
- * laišyti išeinamąją angą nepridengus jos plėvele (perkirtu "sargiu").

[SIDĖMĖKI

Žaizdelės lūpose, burnoje ar dantenose neturi liestis su sperma, krauju. Jei Tavo dantenos silpnos, prieš pradėdamas meilės žaidimus, nevalyk dantų kietu šepetėliu.

Jeigu vienas iš partnerių yra infekuotas, tai lytinių santykių nutraukimas gali sukelti jam psichologinę traumą, o saugus seksas šiuo atveju suteiks galimybę išsaugoti prierašumą,

šveinumą ir santykių pilnatvę.

Jeigu jūs abu neinfekuoti ir jums atrodo, kad saugus seksas jums nebūtinas, nepamirškite, kad vėliau, bendraujant su atsitiktiniu partneriu, saugaus sekso įprotis bus tik į naudą.

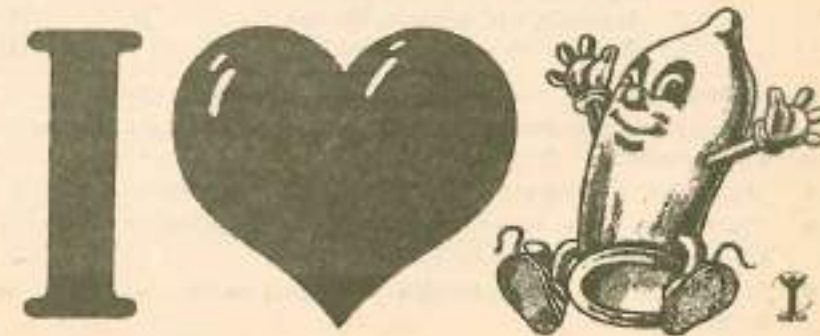
Jeigu Tu jau esi ŽIV (žmogaus imunodeficitinio viruso) nešiotojas, saugus seksas nepakenks ir Tau, nes pakartotinis apsikrėtimas papildomai atakuoja Tavo imuninę sistemą ir padeda ligai progresuoti dar spartesniais tempais.

Net jeigu Tu turi pastovų partnerį ir galvoti apie saugų seksą nenori, atminti, kad nei meilė, nei jausmai nėra vakcina prieš AIDS!

IR DAR

Nepamiršk, kad kiekviename didesniame mieste yra anoniminio pasitikrinimo kabinetai. Jų telefonai:

Vilniuje: 46 86 63
Kaune: 73 04 60
Klaipėdoje: 1 96 37
Šiauliuose: 2 97 93
Panevėžyje: 6 26 51

PARNASAS

Chris Brownlie

Gimė 1950.08.28 - Mirė nuo AIDS 1989.11.28

In other times and other places, I have left the measure of my humanity. I leave this world secure in my own worth and life. I have tried to live by what I believe, and I have tried to believe in the greatness and beauty of the human spirit above all else. I have lived with conviction, fought with passion, and loved with great devotion. In this I am content: I gave to the world the best I had to give.

I commend my memory to the hearts of those who knew me. I am secure that I will be remembered.

If a life can be measured, let mine be measured by the warmth of the hearts of those who loved me. By this measure, I have lived a life of great richness.

In many places will you sense my presence. For, as all who have gone before me, I am in the wind and the sun and the stars. You will hear my voice in your ear, whispering of my love. And when the jacarandas bloom, I know you will see me in their flowers. I will never be apart from you, I will never leave your heart.

Do not despair. What we were will never die. What we are will never fade away. What we will become is in the hands of forces greater than ourselves.

Visur ir visada aš palieku savo žmogiškumo matą. Aš išeinu iš šio pasaulio ramus dėl savęs paties ir savo gyvenimo. Aš stengiausi gyventi pagal savo įsitikinimus ir tikėti, kad žmogaus dvasios grožis ir didybė yra aukščiau visko. Aš gyvenau su tikrumu, kovojau su užsidegimu, mylėjau su visišku atsidavimu. Tuo aš patenkintas: atidaviau pasauliui geriausią, ką galėjau duoti.

Savo atminimą skiriu širdims tų, kurie mane pažinojo. Esu tikras, kad mane prisimins. Jei tik gyvenimas gali būti kuo nors matuojamas, tegu mano būna išmatuotas širdimis mane mylėjusių žmonių. Taip matuojant, aš nuyvenau, kaip reta, turtingą gyvenimą. Mano buvimą jausi visur. Nes aš, kaip ir išėjė prieš mane, būsiu vėjyje, saulėje ir žvaigždėse. Savo ausyse girdėsi mano balsą, šnabzdantį meilės prisipažinimą.

О žydint jakarandoms, žinau, kad matysi mane jų žieduose. Aš niekuomet nenutolsiu nuo tavęs, niekuomet nepaliksiu tavo širdies. Neprarask vilties. Tai, kuo mes buvome, niekuomet nepražus. Tai, kuo mes esame, niekad neišnyks. Tai, kuo mes tapsime, yra rankose Jėgų, stipresnių už mus pačius.

M.Kuzminas

1872-1936

Gimė 1872 m. spalio 6 d. Jaroslavyje dvasininkų šeimoje. Protėvių tarpe buvo prancūzų ir M.Kuzminas laikė save Teofilio Gotjė šalininku. Peterburgo konservatorijoje studijavo kompoziciją ir ruošėsi būti kompozitoriumi, tačiau bičiuliškai anksti pastebėjo jo poetinį talentą ir netrukus „Sidabrino amžiaus“ padangėje nušvito nauja, nepakartojama žvaigždė. Apie jį buvo kalbama kaip apie žmogų iš kitų sferų, tik atsitiktinai atsiradusį XIX amžiuje. Poeto gyvenimo ir kūrybos pagrindas - „trys banginiai“: homoseksualizmas, stiliizacija ir nuostabus aiškumas. Jau pirmasis jo romanas „Sperna“ (apie savotišką homoseksualinio auklėjimo bandymus) sukėlė literatūrinę „audrą“ ir poeto pjudyta, iš aukštų idėjinų tribūnų jis buvo vadinamas „lytinio iškrypimo poetu“, „lytinio provokatoriumi“ ir pan. Tačiau nė vienas iš „teiečių“ neatkreipė dėmesio į žodžius „Spernuose“, kad „tik cinizmas bet kokią meilę paverčia ištvirkavimu“. Buvo ir kiti vertinimai... Kuzminas kalba apie paprastus dalykus negudriais, beveik vaikiškais žodžiais, tačiau elementariomis poetinėmis priemonėmis jie pasiekia netikėtai aštrų įspūdį.

Artimiausiuose „Naglis“ numeriuose planuojama spausdinti M.Kuzmino romano „Sperna“ fragmentus.

Окна плотно занавешаны,
Келья тесная мила,
На весах высоких взвешены
Наши мысли и дела.

Дверь закрыта, печи топятся,
И горит, горит свеча.
Тайный друг ко мне торопится,
Не свища и не крича.

Стукнул в дверь, отверз объятия;
Поцелуй, и вновь, и вновь,-
Посмотрите, сестры, братня,
Как светла наша любовь!

Пришел издалека жених и друг.
Целую ноги твои!
Он очертил вокруг меня свой круг.
Целую руки твои!

Как светом отделен весь внешний мир.
Целую латы твои!
И не влечет меня земной кумир.
Целую крылья твои!

Легко и сладостно любви ярмо.
Целую плечи твои!
На сердце выжжено твое клеймо.
Целую губы твои!

- Gyvenime dažniau sutiksi meilę be atsako, nei tikrą draugystę.
- Drauguose mes pastebime tuos trūkumus, kurie gali pakenkti jiems, o mylimajame - tuos, kurie suteikia kančias mums.
- Mes negalime išsaugoti meilės amžiams, kaip ir negalėjome nepamilti.
- Kad būti laimingu, mums pakanka būti su tuo, kurį mylime: svajoti, kalbėti su juo, tylėti, galvoti apie bet ką - kad tik neišsiskirti su juo. Visa kita - nesvarbu.
- Mes norime būti mylimo žmogaus dėliausmų šaltiniu, bet jeigu tai neįmanoma, tampame visų negandų kaltiniu.

Žanas de Labriueras

Tai buvo, buvo...

S.Gavelis

Per Kalėdas nelaukta gaunu laišką iš Peterburgo. Pažįstamas režisierius kviečia sutikti Naujuosius. Nors buvau įpratęs, kad Naujuosius reikia sutikti šeimos rate, tačiau šiam pasiūlymui negalėjau atsispirti. Juolab, kad Baltųjų naktų miestas mane seniai viliojo.

Gruodžio 31-ąją jau žengiau puriu sniegu nuklota Nevos krantine ir, žvelgdamas į niūrius Petropavlovsko tvirtovės mūrus, maščiau, ar nepasielgiau per daug neapdairiai, nutaręs pačią gražiausią metų naktį sutikti man beveik svetimame mieste tarp mažai pažįstamų žmonių: nežinia visada baugina.

Šventinį stalą buvo nutarta ruošti bendrom jėgom, tad svečiai ėmė rinktis gan anksti. Kompanija buvo ganėtina marga, bet kartu ir vienalytė - visi teatralai. Ir keli prijauciantys. Vyrai kuo rimčiausiais veidais šventiškai dekoravo svetainę, o moterys išklejėjo į virtuvę. Joms vadovavo visa galva už mane žemesnis vyrukas, panašus į ūsuotą husarą.

Kartį nuo karto atvilnijančios iš virtuvės juoko bangos suintrigavo mane, ir aš nuėjau į virtuvę. Nors stengiausi įeiti nepastebėtas - reikėjo gi išlaikyti slavų susikurtą niūraus ir mažakalbio balto imidžą - bet tai man nepavyko. Tik įėjus į mane įsmigo dvi valiūkiškai žaižaruojančios akys. Tai buvo „husaro“ akys. Žvilgsnis, nukreiptas į mane, buvo lyg žaibas iš giedro dangaus. Pasijutau tarytum stovėčiau nuogas. Jaučiau, kaip kaista ausys, kaip lūpos stengiasi išspausti šypseną, kaip visas ėmiau virpėti.

Į sąstingio mane išmušė viena aktorė, pasiūlydama įvertinti ką tik pagaminą firminį gėrimą. Pasisukau į „husarą“, kilstelėjau taure, tarytum gerdamas į jo sveikata, linktelėjau ir, neatitraukdamas akių nuo jo, gurkštelėjau.

- Na, kaip? - suklego merginos, laukdamos įvertinimo.

- Husariškas gėrimas - nutalsęs žinovo miną, tepasakiau aš ir, čepsėdamas lyg degustatorius, išėjau į koridorių. Čia atsiremiau į sieną ir ėmiau giliai kvėpuoti: reikėjo atsikratyti virpulio.

Koks gi jo vardas? Kodėl aš neprisimenu? Juk šeimnininkas supažindino mane su visais svečiais. Pamenu, kad iškart atkreipiau dėmesį į tas žviltris akis ir ūsų šepetį. Tačiau jis tuoj pat pateko į merginų apsupį ir matėsi, kad jis to visiškai nesibodi - netgi atvirksčiai. Todėl aš ir pasistengiau išbraukti jį iš savo dėmesio lauko. Bet kiurai variantis žvilgsnis virtuvėje sujaukė mano nuostatas. Man net pasirodė, kad jis laukė manęs ateinant.

Pradėjo temti. Užsimečiau ant pečių palatą ir išėjau pasivaikščioti. Miestas, nugrimzdes į laukimą ir pavargęs nuo dienos žurmulo, laukė nakties. Jis, matyt, pamiršo, kad šiąnakt ramybės nesulauks. Šiąnakt turi kažkas susitikti!

Išėjus prie „Kronverko“, žvarbus, ligi kaulų persmelkiantis Nevos vėjas priverė mane pasukti atgal. Ir čia beveik kaktomuša susidūriau su „husaru“.

- Šeimnininkas nerimauja; kur jūs dingot, ir pasiuntė mane ieškot, - tarsi atsiprašinėdamas ir kažkaip komiškai kasydamasis pakaušį, pasakė jis - Dievulėliau, betgi jūs išėjot su šlepėtom! Tik dabar pastebėjau, kad mano tikrai būta su šlepėtom. Ir kaip aš šito nepajutau? Matydamas, kad mano ieškotojas tirta nuo tramdomo juoko, aš pats pradėjau kvatoti. Drumzdami vakaro tylą mes kvatojomės lygi ašarų. Kvatojomės susiriesdami ir graibydami iš stulpų, griūvinėdami vidury gatvės, puldami vienas kitam į glėbį ir vėl griūdami, ir vėl puldami į glėbį. Taip buvo, ar man tik pasivaideno, bet staiga mano skruostą persmelkė deginantis jo lūpų karštis. Aš suakmenėjau. Ar iš netikėtumo, ar laukdamas pasikartojant stebūklų?

- Gerai, eime, - nustojęs kvatoti pasakė jis ir stumtelėjo mane į priekį. - Mūsų tikriausiai jau užsilaukė.

Tik mums grįžus, iš svetainės išpuolė šeimnininkas ir dar keli svečiai.

- Kur tu buvai dingęs? - vienas per kitą teiravosi svečiai, padėdami mums nusivilkti. - Volodia dėl tavęs labai nerimavo ir net išėjo ieškot.

Volodia! Jo vardas - Volodia! Triskart tebūnie pašlovintas šis vardas! Vadinasi, ne šeimnininkas jį siuntė, o jis pats išėjo manęs ieškot.

Tik dabar pajutau, kad tikrai artėja Naujųjų naktis. Tik dabar supratau, kad mano vizitas į Peterburgą jau nebepasmis: net jeigu tas, man galbūt pasivaidenęs bučinys, tebus pirmas ir paskutinis - vien dėl jo vertėjo atvažiuoti.

Po vidurnakčio visi išgarmėjom į lauką. Buvo nutarta eiti į Petropavlovsko tvirtovę. Miestas buvo nelaukta ramus. Tik kartais tylą perskrodavo tigro ar liūto riaumojimas: netoliese būta zoosodo. Keista girdėti viduržiemį riaumojant liūtą. Bet kaip čia nedraskys tylos, jeigu tave atgabeno po svetimu ir šaltu dangum. Tačiau ir man čia svetima padangė. Ar taps ji man sava?

Volodia, kaip įprasta, žengė apsuptas klegančio merginų pulkelio. Aš, mėgstantis vienatvę geroje kompanijoje, ėjau šiek tiek atokiau. Bet vienas nesijaučiau: Volodia dažnai atsigrėždavo ir, lyg suokalbininkas, pamerkdavo akį. Aš atsakydavau šypseną.

Priėję bastioną, kur kadais buvo nužudyti dekabratai, netikėtai suimprovizavom koncertą. Kas skaitė eiles, kas dainavo, parodijuodamas tuo metu populiarias grupes. Volodia grakščiai, su sarkazmu ir kartu vos juntamu tragizmu paporino apie Saltykovu-Ščiadrino glupoviečius. Nickad nemaniau, kad šitame plunksnagraužyje slypi tokia gelmė.

Atėjo mano eilė. Aš jau žinojau, ką skaitysiu.

-Skiriu Peterburgui,-žiūrėdamas į Volodiją, pasakiau beveik pushalsiu, - miestui, kurį pamilau. Tikiuosi, kad meilė bus abipusė. Ir pradėjau:

Koksai laimingas aš: naktis, ir mes abu!

Lyg veidrody šimtai žvaizdynų upėj žėri...

Poetas šitas eiles skyrė ne Peterburgui. Aš irgi jas paskyriau ne jam ... Stoju tylą. Dujinių fakelų liepsna,

tarytum dekabrystų apsiaustai, nerimastingai blaškėsi vėlyje. Rodė, kad liepsnos nori atsipiėsti nuo vamzdžių ir nuskristi. Toli, toli... Visus priverė kruptelėti atidaromas šampano butelis, netikėtai atsiradęs Volodios rankose.

- Šitą taurę keliu už mūsų svečių iš Lietuvos, - lyg iššūkiu metė Volodia. Priėjo prie manęs, apkabino per pečius. - Mes padarysim viską, kad mūsų miestu tu niekada nenusiviltum. - Ir vienu ypu ištuštino taurę.

Peterburge užtrukau savaitę. Kasnakt studijavau „Nusikaltimą ir bausmę“, kad dieną kartu su Volodia galėtumėm pereiti Raskolnikovo keliais. Ne kartą buvo aplankytas Ermitažas, Rusų muziejus, po žvaigždėtu dangum pusbalsiu skaitėm Tiutčevą tada dar restauracijos nesubjaurotame Puškino namo kieme. Ir visas tas dienas aš laukiau pasikartojant stebuklo. Bet Volodią tarsi kažkas pamainė. Jis valandų valandas pasakodavo man didžiųjų rusų aktorių gyvenimo istorijas, ir jo pasakojimai buvo tokie sodrūs ir gyvi, sakytum, Volodia asmeniškai pažinojo Karatyginą, Jermolovą, Komisarževską. Pasakodamas jis dažnai apkabindavo mane, glostydavo mano plaukus. Tačiau aš to paties padaryti negalėjau, nes rodė, kad jo rankos apkabina ar glosto mane nesąmoningai. Nutariau neskubėti ir atsidaviau laikui: jis parodys - bučinys prie „Kronverko“ buvo realybė ar sapnas.

Išsiskirdami mes sutarėm vasarą susitikti Vilniuje.

Kai Volodią pasitikau Vilniaus stoties perone, nepažinau jo: nuostabių husariškų ūsų kaip nebūta. Jis žinojo, kad man patiko jo ūsai, matyt todėl dabar tik kaitai nusišypsojo ir, teatrališkai užraitęs nesamus ūsus, pasakė:

- Niekis. Jeigu tu nori, aš juos vėl užsiauginsiu.

Po kelių dienų, kai mes išnaršėm visus senamiesčio kiemelius, aplankėm visas bažnyčias, nuvykome į Trakus. Pasiėmę valtį, nuplaukėme prie tilto, vedančio į pilį. Ant tilto moterėlė prekiaavo obuoliais, ir mes, neišlipdami iš valtios, apsirūpinome jais. Kuo ne Venecija, pagalvojau. Su savimi turėjau fotoaparata, todėl, vaikščiojant po pilį, fotografavau akimirks, kai galėsiu „jamžinti“ Volodią. Tykoti akimirks buvau priverstas, nes Volodia nemėgo fotografuotis. Tad tekdavo apsimesti, kad fotografuoju Tiškevičių rūmus ar Trakų pilį ir kaskart stengdavausi, kad į kadra patektų ir Volodia. Net dabar, praėjus daugeliui metų, šitie kadrai - man patys brangiausi.

Nuplaukę prie Tiškevičių rūmų ir susiradę įlanką, nutarėme išsimaudyti. Ilgai nelaukęs, nusimečiau drabužius ir puoliau į vandenį. Gerokai apsižvalgęs, mano pavyzdžiu pasekė ir Volodia. Kadangi aš nebuvau geras plaukikas, todėl Volodia ėmėsi mane mokyti. Bet ir mokinys buvau ne pats geriausias. Tuomet jis parodė, kaip reikia nardyti. Aš stovėjau plačiai iššergęs kojas, o jis pro jas nardė ten ir atgal. Kai jau atrodė, kad aš įsisavinau pamoką, Volodia išsižergė ir liepė nerti. Aš giliai įkvėpiau ir neriau. Buvau jau visiškai arti dugno ir mačiau mano mokytojo kojas, bet supratau, kad man šitie „vartai“ neįveikiami, nes pajutau, kad kyla į viršų. Išnirau priešais pat Volodią. Bet taip arti, kad mūsų kūnai susilietė. Volodia nepasitraukė. Aš stovėjau sutrikęs. Mūsų žvilgsniai susitiko. Uždėjau rankas jam ant pečių. Jis skruostu prigludo man prie krūtinės ir stipriai apkabino per liemenį. Aš jau nežinojau - kur aš prasidedu ir kur baigiuosi, kur prasideda Volodia ir kur jis baigiasi. Aš buvau jis - jis buvo aš. Kiek tai truko? Akimirka? Amžinybė? Netoliese pasirodė valtis ir Volodia puolė į krantą. Kiek paplaukiojęs, išlipau į krantą ir aš. Volodia jau buvo apsirengęs ir vartė laikraštį... Vėl prisiminiau bučinį prie „Kronverko“ ir staigią Volodios permainą po jo. Kas tai? Volodia tramdo save ar provokuoja mane? Kaip man elgtis? Juk po kiekvienos švelnumo apraiškos jis tarsi perjungia kanalus.

Kiekvieną naktį mes miegodavom atskirai: jis - mano lovoje, aš pasiklodavau ant grindų. Tą vakarą lovą klojau dviem. Volodia nenusteho, bet jaučiau jo įtampą: kaip reta nerišlios frazės ir nerimastingas rūkymas išdavė jo būseną.

Pirmas į lovą atsiguliuoju aš. Volodia įsitaisė šiek tiek atokiau ir, kažkaip vaikiškai susirietęs, ėmė porinti savo nesibaigiančias istorijas. Supratau, kad jis nori atitolinti akimirka, kurios, galbūt, laukėme abu. Žiūrėjau į jį, o mintyse bučiauju jo akis, skruostus, lūpas. Galbūt Volodia tai pajuto, nes savo pasakojimą jis tęsė jau gulėdamas ant nugaros, sudėjęs rankas už galvos ir įsispirinęs į lubas. Kad nematytų mano žvilgsnio? Sulenkto rankos dar labiau pabrėžė jo išstrenuotus pečius ir krūtinę, o šiek tiek užversta galva išryškino taip geidžiamų lūpų griežtą kontūrą.

Netikėtai jo pasakojimas nutrūko. Stojų spengianti tylą. Jis, matyt, skaito mano mintis, pagalvojau aš, žvelgdamas į užmerktas akis ir vos vos pravertus lūpas.

- Volodia, aš noriu tave pabučiuoti, - tarsi prašydamas leidimo vos girdimai sušnabzdėjau virpančiu ir susijaudinimo balsu.

- Bučiuok... - dar tyliau kimiai sušnabzdėjo jis. Pasilenkiau ties jo veidu ir atsargiai paliečiau lūpomis skruostą. Paskui - kitą. Paliečiau kaktą, akis, smakrą. Volodia gulėjo it sustingęs. Galop paliečiau lūpas. Kartą, kitą. Dar ir dar. Kiekvieną kartą vis godžiau ir ilgiau užtrukdamas, tarsi malšindamas troškulį. Volodia tebebuvo sustingęs. Mano lūpos jau ne lietė, o vis karščiau ir karščiau bučiauo jo kaktą, krūtinę. Nė nepajutau, kaip savim užklojau Volodią. Jo sustingimas pamažu ėmė tirpti, jo lūpos jau gaudė manąsias. Ir čia staiga pajutau, kad jo rankos, tie du ugniniai sparnai, stipriai apkabino mane. Pasijutau lyg Pigmalijonas, atgalvines savo tvarinį. Jo rankos karštligiškai glostė mano nugarą, pečius, kojas. Retsykiais jis stipriai prisispausdavo mane prie savęs, išsilenkdavo, tarsi norėdamas dar labiau susiliesti su manim. Mano bučinių kruša apibėrė Volodios veidą, kaktą, pečius, krūtinę. Trokšdamas išbučiuoti jį visą visą, aš žalbiškai nutraukiau nuo Volodios paskutinį mus skyrusį rūbą ir godžiai ėmiau bučiuoti jo pilvą, siaurus klubus. Kažkurią akimirka Volodia suėmė rankomis mano galvą, tarsi norėdamas ją nustumti į šalį, bet aš jau buvau nevaldomas. Mano lūpos jau nepriklausė man.

Staiga Volodia įsitempė, užgniaužė kvapą ir akimirka sustingo. Paskui, su giliu atodūsiu, panašesniu į dejoną, krito lyg į bedugnę, bejėgiškai išmesdamas į šalį rankas... Vėl atsiguliuoju šalia jo, apkabinau ir priglūdau lūpomis prie skruosto - Aš myliu tave...

Pagaliau aš štariau žodžius, kuriuos galėjau pasakyti dar pirmą mūsų pažinties dieną.

- Aš myliu tave, - ištarė Volodia, žvelgdamas man į akis. Lyg patvirtindamas savo žodžius, jis suėmė rankomis mano galvą ir švelniai pabučiauo į lūpas.

Buvo devynios meilės naktys.

Buvo dvylika meilės metų.

Tai buvo...

Buvo!

NOELIS GREIGAS : SU VALDŽIA - BE CEREMONIJŲ

N. Greigas, anglų dramaturgas, atviras gėjus, bendradarbiaujantis su daugeliu teatrų, dramaturgo karjerą pradėjo pjesėmis iš gėjų gyvenimo. Jis pirmasis Didžiojoje Britanijoje įsteigė gėjų teatrą.

Užaugau nedideliame Šiaurės Anglijos miestelyje. Baigęs mokyklą, nutariau stoti į universitetą ir atvykau į Londoną. Namus palikau ne tik todėl, kad norėjau įsigyti išsilavinimą. Aš, kaip ir daugelis kitų, bėgau nuo vienatvės: norėjau bendrauti su žmonėmis, tokiais pačiais kaip aš.

Tada jūs nutarėt atlikti „coming out“?

Ne, 1963 - aisiais tai buvo neįmanoma. Coming out aš atlikau 1971 - ais metais. Būteni tada Londone įvyko pirmoji gėjų demonstracija savo teisėms ginti. Jai priteksta davė incidentas viename Niujorko gėjų bare. Ten eilinį kartą įsiveržė policija, kuri norėjo išvaikyti mūsų vaikus, bet vaikiniams tai jau buvo nusibodę ir jie pasipriešino. Įvyko paprasčiausias muštynės. Kitą dieną visi laikraščiai mūrėjo ontraštėmis, skelbiančiomis, kad gėjai nutarė kovoti dėl savo teisių. Tai buvo sutikta palankiai. Incidento dalyviai atvyko į Londoną ir pasiūlė organizuoti demonstraciją. Taip 1971 metais prasidėjo gėjų išsivadavimo judėjimas. Vėliau jis susiliejė su juodųjų kova už savo teises ir antimilitaristiniu sąjūdžiu.

Kaip klijojasi jūsų likimas toliau?

Baigęs universitetą, tapau aktoriumi. Tačiau aktorius privalo išreikšti svetimas mintis ir jausmus, o man kūryboje reikėjo laisvės pilnatvės ir savo idėjų įkūnijimo scenoje. 1975 - aisiais Šiaurės Anglijoje aš susidūriau su nedidele gėjų organizacija ir pasiūliau jiems rengti savo vaidinimą. Parašiau pjesę, ėmėm repetuoti. Nors tarp 40 gėjų nebuvo nė vieno aktoriaus, spektaklis pavyko. Tai buvo pirmasis Anglijoje spektaklis gėjų temetika. Bet svarbiausia buvo kitkas: anksčiau ši tema kai kuriose pjesėse prashydavo minorine ar net tragiška gaida (vienatvė, savižudybė), o mūsų spektaklis buvo šviesus ir džiaugsmingas, viskas

baigėsi laimingai. Tai buvo šventiškas renginys. Žmonės išvydo normalių žmonių normalų gyvenimą, vist linksminosi ir juokėsi kartu su mumis, pamiršę baimę ir įtarumą.

Tai buvo tolesnis išsivadavimo kovos etapas?

Taip. Ir čia gimė dar viena idėja: reikia kurti teatrus visoje šalyje. Reikia kažką daryti, reikia nuolat priminti apie save. 1977 - aisiais Londone įkūriau profesionalų gėjų teatrą „Gay Sweetshop“, turinį savo filialus visoje Europoje. Savo teatre dirbau dešimt metų. Dabar rašau įvairiomis temomis.

Kaip jūs žiūrėte į tokias garsenybes, kurios savo autoritetu ar seksualinė orientacijos pripažinimu galėtų padėti tokiems kaip jie, bet nepadeda?

Pas mus tik penki žymūs aktoriai išdrįso prisipažinti, kad jie gėjai. Tai sudėtinga, nes rizikuoji savo karjera, šlove, pinigais, gali netekti mėgiamo darbo. Bet, man rodos, tie žmonės šiek tiek negerbia savęs. Nors galima juos suprasti.

Jūsų garsus tėvynainis Džimis Somervillas kategoriškesnis su neatsiskleidusiomis žvaigždėmis. Jis ne tik kalba apie tai, kad tokia pozicija negerbinga, bet ir įvardija kai kuriuos savo kolegas.

Aš nepritariu jam. Tai bulvarinės spaudos metodai. Kiekvienas žmogus gali turėti paslapčių, juolab intymiam gyvenime. Aš labiau gerbiu tuos žmones, kurie įkvepia aplinkinius, kurie daro kažką konkrečiau, o ne tuos, kurie tėra garsių gėjų gėrbėjai.

Jūsų patarimas: kaip kovoti dėl savo teisių?

Reikia gyventi atvirai ir deramai, rodant pavyzdį dar nesiryžusiems žengti šį žingsnį. Jokiu būdu negalima pateikti savęs kaip aukos, nes vis dėlto yra skirtumas tarp tikros aukos, kur negalvojama apie gražias pozas su užlaizdomis rankomis, ir tarp tų, kurie visa tai vaidina. Svarbu parodyti, kad mes esame ir gyvename - savaip, bet garbingai. Ir jums reikia būti ryžtingesniems. Su valdžia - be ceremonijų. Nereikia tęsti, atidėlioti. Siekit laisvės sau būteni dabar.

Pažinčių klubas gauna nemažai laiškų, tačiau ar pakanka informacijos apie jūsų amžių ir ūgį norint susirasti draugą? O būdo bruožai? O interesų ratas? Ir koks turėtų būti tas, su kuriuo jūs norėtumėt susipažinti? Nepakenktų ir trumpa jūsų išorės charakteristika. O jeigu sugebėtumėt pasižūrėti į save su šypsena - būtų dar geriau. Žodžiu - daugiau fantazijos, atvirumo ir nuoširdaus noro susitikti tikrą draugą. Siųsdami skelbimą į pažinčių skyrių, nepamirškite įdėti tuščią voką su pašto ženkliu.

Techninė pažinčių skyriaus pusė yra tokia:

-jūs atsiunčiate mums skelbimo tekstą su adresu (pašto dėžutė, iki pareikalavimo, ar kitas priimtinas variantas), mes jį pažymime skaičiumi ir atspausdiname laikraestyje;

-jeigu adreso nenorite ar negalite nurodyti laikraestyje, tuomet savo adresą patikėkite tik redakcijai;

-jeigu jus sudomino koks nors skelbimas be adreso, tai praneškite mums jo numerį ir mes būsimė jūsų tarpininkais tol, kol jūs nutarsite apsikeisti adresais.

Gal tai per daug sudėtinga, tačiau jūsų laiškai diktuoja būtent tokį variantą. Mes gi iš savo pusės garantuojame anonimiškumą.

1. Noriu sutikti draugą, kurio laukiu jau daug metų, ir vis tikiu, kad jis kažkur yra, kad aš jam taip pat reikalingas. Man 42 metai, ūgis 171 cm. Išsilavinimas aukštasis. Ramus, mėgstantis muziką. Nuotykių ieškotojų prašau nesivarginti. Šiauliai, 1-as ryšių sk., pasas III-OK Nr 692683.

2. Aštuoniolikmetis Šaulys ieško draugo Panevėžyje, su kuriuo galėtų paivairinti pilką provincijos kasdienybę.

3. Esu jaunas ir patrauktas. Iniciatyvus ir garbingas. Minimaliai finansiškai nepriklausomas. Jeigu Tau ne daugiau kaip 30, esi įdomus ir ryžtingas, nesi manieringas ar egoistas ir nori sutikti įdomų draugą, aš laukiu Tavo laiško.

4. Ramus būdo vilnietis, svajojantis apie jaukų namų židinį, Tavęs laukia vidutinio amžiaus namisėda.

5. Esu ne idealas, bet vertinu protą, dvasinį ir fizinį grožį. Nemėgstu, kai maivosi. Patinka liekni tamsiaplaukiai iki 28 metų. Mano ūgis - 180, svoris - 75. Šviesiaplaukis, mėlynakis, nerūkantis ir saikingai geriantis Liūtas. Nusibodo laimingi šansai, noriu Gyventi...

6. Noriu rasti draugą klaiपेदीत, kuriam būčiau reikalingas: nusibodo vienatvė. Man 22 metai.

7. Man 30 metų. Išsilavinimas - aukštasis. Mėgstu klasikinę muziką, literatūrą. Nevedęs. Gyvenu Panevėžyje.

8. Vilnietis, 30/182/79. Patrauktas, mėlynakis blondinas. Interesai įvairiapusiški. Ieško aktyvaus ryžtingo draugo be svorio pertekliaus. Laukiu išsamaus laiško su fotografija. Parašysiu visiems, kas atsilieps.

9. Jeigu tau tarp 30-ies ir 50-ies, jeigu nesi namisėda pilvūzas ir niurzglys, jeigu nebijai savo ūsuoto šešėlio, tai parašyk 35-erių metų pakankamai simpatiškam, lieknam vilniečiui humanitarui. Atsiliėpsiu tik į laiškus su nuotrauka, kurią gražinsiu.

10. 35/70/174 Šatenas, humanitaras panevėžietis nori susipažinti su juodaplaukiu, sportišku ir ramiu dvidešimtmečiu.

11. 36/68/172. Vilnietis, ūsuotas šatenas, technokratas, ieško nuoširdaus ir pastovaus, aukštesnio už save ūsuoto bruneto, tarp 30 ir 40.

Laiškus siųskite :

p/d 2682
2015 Vilnius
"Nagliui" (Rendez-vous)

NAGLIS

© 1993 Lietuvos AIDS centras

Mėnraštis "Naglius"
Mūsų adresas:
2016 Vilnius,
Nemenčinės pl. 25
Telefonas: 76 79 68
Telefaksas: 35 02 25

Redaktorius
Aleksas KUDIS

SL173

Ofsetas, 3 sąl. spaudos
lankai. Sutartinė kaina.
Tiražas - 1000 egz.
Spausdino UAB Matri-
ca. Vilnius, Dariaus ir
Girėno 40